Analize și opinii

Dela Vasile Lascăr la Cătălin Predoiu – Poliția, a doua magistratură

Acum 6 ore 155 Vizualizari 8 Timp de citire

De cum Cătălin Predoiu a fost numit în fruntea Ministerului Afacerilor Interne am crezut că – în sfârșit – sistemul polițienesc din România se va reforma și, dacă ministrul Vasile Lascăr, în urmă cu 120 de ani, nu a reușit să facă din poliție o a doua magistratură, cu siguranță cel care a fost ministru al Justiției va realiza ceva deosebit. Nu chiar a doua magistratură, deși acest fapt n-ar fi fost nicidecum imposibil, ci poate un organism, ale cărui importanță și prestație socială să fie apreciate pe măsură considerabilelor eforturi ale acestei structuri de ordine națională. Încă mai sper și, cum nu cunosc exact ce are în intenție politicianul de la vârful unuia dintre cele mai însemnate ministere – liberal, ca și Vasile Lascăr – nu vrem să ne lansăm în speculații.

Poate, Cătălin Predoiu, un intelectual rafinat și un politician abil, chiar are în atenție să facă ceva și pentru Poliția Română, care își îndeplinește cu atâta conștiinciozitate atribuțiile. Așa, cum, de altfel, a făcut și pentru procurori și pentru judecători, cel puțin din punctul de vedere al retribuirii. În privința asimilării procurorilor în elita magistraturii, cu toată nemulțumirea unor judecători, care nu au fost tocmai înțelegători, trebuie reținut că ministrul de Justiție Cătălin Predoiu le-a întărit poziția, în așa fel, încât astăzi nu mai există nicio opoziție. Mai ales, când esențialul rezidă în alinierea salariilor, care sunt destul de îndestulătoare. Iar, aceasta, vrem nu vrem să recunoaștem, i se datorează, cu prioritate.

Dar, pe ce se baza Vasile Lascăr, când își argumenta susținerile în fața parlamentarilor, ca și a politicienilor, în general, deși era numit de puțină vreme în fruntea Ministerului de Interne: pe specificul operativ și cazuistica muncii de poliție, atât de asemănătoare cu cea a procurorilor.

Tocmai de aceea, distinsul ministru inducea principiul inamovibilității polițiștilor, ca și în cazul magistraților. Deși, reacțiile potrivnicilor nu au întârziat să apară. Astfel: „În contră-i sunt majoritatea şi opoziţia, care se cutremură la ideia că inamovibilitatea funcţionarilor polițienești le scoate din mână farmecul cu care îşi menţin

pe unii dintre partizani” (Vasile Lascăr către fiii săi (noiembrie-decembrie 1902), apud M. Theodorian-Carada). Pentru că dacă polițiștii „vor fi independenţi şi nu li se pune mâna în gât ca să facă politică şi să se transforme

Cât privește asimilarea cu magistrații, ministrul Vasile Lascăr își întărea inițiativa într-un mod absolut magistral: „De vreme ce poliţaii şi membrii comisari au atribuțiuni similare parchetului, nu avem cuvinte să facem deosebire. Avem chiar precedente. De la Prefectura Poliţiei D. Julian a trecut Consilier la Înalta Curte de Casaţie. S-a înjosit magistratura? D. Julian este o podoabă a Curții de Casație, deși a trecut prin poliție. De ce nu vreți ca acest exemplu să-l continuăm şi să-l întindem în toată ţara? Amestecul poliţiei şi al administrației în politică e o calamitate. Nu facem nici poliție cum se cade, nici politică bună; stricăm numai moravurile” (Vasile Lascăr, Discursuri politice, pp. 536-537).

În baza argumentelor ministrului Vasile Lascăr, Senatul a admis asimilarea funcționarilor polițienești cu magistrații. Din nefericire, la Cameră, articolul a fost amendat, în sensul de a se considera stagiul făcut în poliție, ca și când ar fi fost efectuat în parchet. Ceea ce nu însemna că poliția nu putea fi pusă la același nivel cu parchetul. Dimpotrivă, Vasile Lascăr, interpreta că: „nu este niciun cuvânt, absolut niciunul, care să facă vreo deosebire”. Și, deși nu reușise să-și impună poziția inițială, a fost nevoit să accepte respectiva modificare „pentru că, cu chipul acesta, ofițerii de poliție în loc de a considera poliția o punte de trecere în magistratură, se vor specializa și o vor considera ca o carieră în care vor căuta să înainteze” (Vasile Lascăr, Discursuri politice, pp. 644-645)

Nu trebuie omis nici faptul că, înainte a se preocupa de modernizarea poliției naționale, Vasile Lascăr a înaintat Parlamentului și un proiect de lege referitor la desființarea poliției comunale (devenit lege), pe care o considera că este inutilă și trebuincioasă doar în treburile electorale. Desigur, din partea noastră, fără de nicio trimitere la poliția locală de astăzi.

Când scriu aceste rânduri este Ziua Poliției Române și ar fi de așteptat ca ministrul Predoiu să facă un gest și în favoarea acestei importante structuri a Ministerului Adacerilor Interne. Și să denote astfel că nu-i este indiferenta soarta acelor care zi și noapte, în ger, în lapoviță și arșită cumplită își îndeplinesc datoria în condiții inimaginabile, departe de famiile care-i așteaptă să sărbătorească împreună sfintele sărbători ori să le fie alături la o aniversare. Pentru că Poliția Română nu este orice organism de ordine publică, ci reprezintă Armata Țării în timp de pace și, chiar dacă primejdiile la care se expun componenții săi nu sunt de anvergură operativă, sunt la fel de periculoase pentru cei care, în mijlocul străzii, trebuie să facă față unor situații inedite. Poate și mai periculoase, dacă avem în vedere că acțiunile lor, de cele mai multe ori izolate, le impun abilități dintre cele deosebite, ca să facă față unui potențial inamic ce, adesea, se menține în umbra tenebrelor sociale, beneficiind uneori de susținerea unor fiefuri cu interese ce exced preocupărilor generale ale poporului. Iar, dacă este să ne referim la lipsa de protecție a polițiștilor și a familiilor lor – așa cum se prezintă situația în majoritatea statelor civilizate – tabloul neajunsurilor, la care este supusă această elită de ordine publică este dezastruos.

Poliția Română este instituția specializată a statului, care exercită atribuții privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea

infracțiunilor, respectarea ordinii și liniștii publice. Fundamente specifice, de apărare, deci, care în foarte multe puncte concordă cu ceea ce le revin procurorilor care, în majoritatea cazurilor, preiau infractorii descoperiți și

cauzele și de consistența dosarului, pe care îl întocmesc, depinde sarcina ce le revine procurorilor și, de ce nu, și judecătorilor. Dar, această activitate presupune nu numai un efort prelungit peste zile și nopți de trudă, ci și șubrezirea sănătății, ale cărei afecțiuni ies la iveală peste ani și ani, cu deosebire la pensie. O altă nedreptate, pe care – odată cu majorarea corespunzătoare a salariilor polițiștilor activi – ar trebui să o aibă în atenție și să o rezolve în regim de urgență. Cu atât mai mult, cu cât, în prezent, îndeplinește funcția de vice-prim-ministru al Guvernului României.

În calitate de fost ofițer de justiție și coordonator al ofițerilor cu cercetarea penală specială știu foarte bine cu ce se confruntă, zilnic, polițiștii români și, pe această bază, cât de apropiată le este munca de cea a procurorilor, de pildă. Asta, ca să nu spun că, pe foarte multe segmente, chiar le depășește strădania. Și, pentru a se înțelege exact, trebuie reținut bine că polițiștii niciodată nu și-au contrapus salarizarea cu cea a magistraților. Dimpotrivă, de fiecare dată, au apreciat modul în care activitatea acestora le este recunoscută și apreciată pecuniar. Nici astăzi nu se pune vreo problemă în acest sens. Și, ministrul Cătălin Predoiu, deși tace, o știe cel mai bine. Dar, tot ca unul care, pe o anumită treaptă a carierei, am fost și polițist, trebuie să recunosc că actualul statut al polițistului ar trebui reevaluat, cel puțin din două considerente stringente: al salarizării și al protecției. Iar dacă, domnul ministru nu are în intenție de a asimila poliția în magistratură, măcar să asigure retribuirea acestora la nivelul procurorilor. Așa cum a făcut-o Vasile Lascăr, de la a cărui plecare din această lume, tot într-o lună de martie (23), s-au împlinit 118 ani. Ca și Cătălin Predoiu, membru al aceluiași Partid Liberal și tot în două rânduri ministru de Interne. Dar care, chiar a făcut ceva pentru Poliția Română, după cum aveau să constate contemporanii săi. Pentru că „În această râvnă a lui, ne-a rămas poliţia actuală, care cu toate încercările de a fi readusă la starea dinainte, de 1903, este totuşi azi o administraţie care nu mai seamănă cu ce fusese altă dată. Un duh nou a vărsat Lascar în administrație, şi nimeni – spre cinstea ţării acesteia – n-a putut să-l mai scoată de acolo” (M. Theodorian-Carada, Vasile Lascăr 1851-1907, Tipografia Profesională Dim. C. Ionescu, București, 1912, p.88).

Că, în prezent, arareori îi mai sunt amintite numele și valoroasă prestație, ca ministru de Interne, ca modernizator al Poliției Române și ca reformator al Administrației, asta este o altă chestiune, care nu face nicio cinste unora de la eșalonul de vârf. Dar, să nu grăbim concluziile. Poate, așa cum anticipam, domnul Cătălin Predoiu, ca fost ministru al Justiției, are în mânecă asul, care îl va face să rămână și el în istoria Poliției Române. Dacă nu, va trece neobservat, ca atâția alții, care n-au realizat cât de important a fost rolul structurilor Ministerului Afacerilor Interne, care i-au acceptat, cu-atâta mărinimie, în fruntea lor.

Drept urmare, ca și-n atâtea alte cazuri asemenea, nu ne rămâne decât să privim în Sus și să spunem: *Dă Doamne românului mintea de pe urmă!*

Autor: General-locotenent (r) Dr. Grigore Stamate, Membru al Fundației Europene Titulescu

Sursa: art-emis.ro

Despre autor

Roman Incorect Politic

Martie 27, 2025 at 11:13 pm

…generale, bati cimpii fara gratie… subliniez doar DOUA idei ”crete”: ”Cătălin Predoiu, un intelectual rafinat și un politician abil” si ”retribuirea acestora (a politistilor) la nivelul procurorilor”… inca niste ”speciali”, nu? da’ despre apucaturile fascistoide ale ”rafinatului” nu spui nika? da’ despre abuzurile celei numita ”Armata Țării” tot nika? da’ despre numarul de generali si avansarile lor iarasi nika? tot ce spui, propui si suge_rezi aici sint luate din desene animate siropoase, nu? as vrea sa-ti pun cam un milion de intrebari pe tema asta da’ nu prea am loc… asa ca…